

asi tady nikdy nebude tolik článků, jako u ostatních a je to trochu nespravedlivý, ale.... čas je prostě nemilosrdnej a já si tehdy naše historky nezapisovala.

Což mě dneska docela mrzí. Stejně tak jako to - a to mě ale mrzí mnohem víc - že tehdy nebylo tolik informací, které máme o psím životě k dispozici dneska. Třebas jen o výcviku - co jsem tehdy věděla? Já, sedmáctiletý tele? Ničehož. A na cvičáku se nám vysmáli. Páč jako teda do vlčáka nebo dobrmana jsi měl značně daleko. Zato chlupů jsi měl nepochybně mnohem mnohem víc 😊 .

Nicméně - čas ještě nestačil spolknout všechny vzpomínky, některý jsou i poměrně čerstvý. Třebaaaaas ten moment, kdy jsi mi způsobil můj první žinfárkt. To jsi ještě zdaleka nebyl můj, jen jsem tě hlídala u nás doma, než půjdeš do svého nového domova, který se tedy následně ukázal, že ti domovem ani nebude. Byl jsi naprosto neodolatelná chlupatá kulička, černej plyšovej medvídek.

Řádil jsi v obýváku jak černá ruka, podnikali jsme zrovna honičky naším průchozím bytem a právě v tom obýváku.....najednou prásk a..... ten malinkej roztomilej plyšák leží a nehejbe se! Panebože, panebože, co se stalo, co budu dělat..... vířilo mi v panice hlavou! Do té doby, než jsem zjistila, že jsi prostě uprostřed řádění v půl vteřině odpadnul a regulérně chrápeš uprostřed místnosti na koberci. Dost dobře si pamatuju, jak mi odlehlo a jak to se mnou na ten koberec prásklo taky 😊 . Sedím tu a usmívám se při té vzpomínce .

Stejně tak jako při té, když jsi venku poprvé dostal "běhavku" a z přemíry energie a radosti ze života jsi řezal kolečka ve zběsilým trysku kolem stromu. Pro nezasvěceného - a to jsem tedy v tuhle dobu byla - to vypadalo, že máš nějaký záchvat. Ono taky poctivě řečeno - nevypadal jsi při tom nějak inteligentně. Výraz šílence, voči do zatačky a očásek nestíhá nožičky.... A lítal jsi tam tak dlouho, že to vypadalo, že už nikdá asi nepřetaneš. Do té doby jsem ještě neměla tu příležitost něco takovýho u psa vidět a přiznám se, že mě to tehdy taky dost zaskočilo.. Drapla jsem tě za flígr a letěla s tebou domů. Kde jsem tě študovala, ešivá máš nebo nemáš záchvat padoucnice, vzteklinu nebo tanec svatého Víta ☐ . No naštěstí neměl, jen jsi prostě opět řádil. Zkrátka malej energetik (asi předzvěst toho, že nikdy nebudu mít psa klidného a rozvážného a vždycky to bude nějaký pomatenec ☐) .

Miloval jsi běhání a běhal právě jako ten pomatenec bytem sem a tam a my si tě posílali mezi sebou z nejbzdálenějších koutů bytu a já dost živě vidím jak řežeš tu zatačku v předsíni a mastíš dozadu do ložnice, abys to tam na pětíku otočil a rval to zase zpátky.

A miloval jsi taky Honzu, ségřinýho synátora, kterej byl tehdy škvrcěk jako ty a tak jste si

dělali partáky. Ač jsi pozdějš už ty děti nemusel... nebo takhle.... měl jsi je rád, to jo.... ale na smetaně □ , tak s Honzou jste si to spolu užívali. Klasický přetahovačky o hračky, kdy každej chtěl zrovna to, co měl ten druhý až jsme vás kolikrát museli "rozsadit" . A to pak Honzajs přišel a pravil: "Jadětěóó'." "E?", udělaly jsme tehdy všechny tři a nechápaly obsah sděleného ani za mák. Honza byl odjakživa trpělivej, takže nám ještě stopadesátkát v klidu zopakoval svůj požadavej že: "Jadětěóó'." , než mi docvaklo, že v překladu se dostáváme k požadavku "Zavřete ho." Fajn, každej do jednoho pokoje, ať je klid. Na pět minut, páč osiřelej Honzík uznal, že jako sám se tahat o hračky nejní nic moc zábava a dostavil se znovu, tentokrát s požadavkem! "Oteděóó." To už bylo jednoduší si odvodit, o čem že je tentokrát řeč a tak jsme zase vypustily tu černou dělovou kouli a mohlo se to jet celý od začátku.

Od začátku, či spíše od základu jsme taky mohly s mámou vytapetovat třeba kuchyň, kde jsi strhal tapety, páč jsi tam nechtěl být sám. No, kdo tehdy něco věděl o nácviku toho, jak učit štěndo být doma samotný? Zvlášť, když to štěndo doma přistane neplánovaně a není jinýho zbytí, než ho tam doma nechat. A je pravda, že jsi pak s tímhle měl potíží celý svůj život. Ještě jsi tak byl ochotný akceptat, že do práce se musí, to jo, ale pak už ani na krok □ . Takže buď musel být nějaký hlídač, nebo byla smůla. Ať v tom, že teda nikam nemůžem a nebo v tom, že když se jít muselo, tak to pak občas podle toho doma vypadlo, což? □ Páč ten koš, ten se sám od sebe nepřevrátil, že ne? A nebyl nikdo, na koho by se to mohlo svést, co? A tak jsi pak radši seděl ve svém bydlíku a předstíral, že tam vůbec nejsi.

To nebylo vidět ani to bělmo, kterým jsi jinak loupal naštvane, když jsme si třebas dovolili odjet přes noc. A to přes to , že jsi doma rozhodně sám nebyl. Ale my si odjeli a tebe s sebou nevzali. Trest byl pak překrutný. Ač jsi do tý doby byl naprosto v pohodě, tak jak cvakly klíče ve dveřích, šup, zasmykovals do bydlíku, tam jsi ze sebe vyrobil hromadu chlupů, z který koukají jen ostrý bílý srpečky, který přísně sledujou každej náš krok. A za trest jsi nás nepřivítal, když jsme takový ludry, že jsme tě tam nechali □ . Jojojo, na chudej lid musí bejt přísnost, to je jasný.

Jen teda obráceně to tak nějak neplatilo, tobě byla nějaká přísnost úplně u zádi, ty syčáku samostatnej □ . Maximálně ses urazil . Jako na tý Letný. To už jsi byl tehdy na přetrnutí a jen to, že jsem nechtěla, abys měl početní převahu, kdybych tě přetrhla na dva kusy, zabránilo tomu, abych tak učinila. Místo toho, jsem ze zoufalství prohlásila, že už tě nechci ani vidět a ať si jdeš, kam ti libo, ale já na tebe kašlu. A šla jsem pryč. No, a tak co ty by ses zalamoval, že jo. Posadil ses pěkně do stínu pod strom a nechal mě v pohodě, ať si jdu □ . Hrdobec jsem stejnej jako jsi byl ty, takže jsem šla. A tys seděl.....a seděl, a já šla.... Jak u blbejch na

Máfríku,

dvorku. Jenže ani jeden jsme se nehodlali vzdát svý pozice, že jo. Takže jsem já obešla skoro celou Letnou a když jsem pak procházela zpátky, tak ses prostě zvednul a loncal se tak jako za mnou, jako by se nechumelilo. Abychom ani jeden neztratili imáge □ □ . Protože poslední, co by u tebe mohl člověk čekat by bylo, že si z něčeho budeš dělat hlavu. Inu teriéři povaha □